

„Срце“, Едмондо де Амичис

Потресна прича

Радња ове књиге се дешава крајем деветнаестог века, десетак година након што се Италија ујединила. Наслов који је писац Едмондо де Амичис дао свом роману указује на то да је радња смештена у Торину, граду у области званој Пијемонт, која је била срце уједињене Италије и упућује на главну карактерну особину Италијана, а то је велико срце и изражена осећајност коју они поседују. Писац нам време и људе у њему осликава кроз кратке дневничке записе Енрика, ученика трећег разреда основне школе, и писма која му пишу мајка и отац, у којима свога сина подучавају о важности школе и образовања за младог човека. Такође, у композицију романа ушле су и кратке приче које наставник казује ученицима.

Енрико бележи свакодневне утиске о школским данима, другарима, наставницима и родитељима и даје врло живописну слику свих слојева италијанског друштва. Пише о најбољем другу Гаронеу, који штити слабије и не трпи неправду. Ту је Дероси, најбољи ученик у разреду, али и они који малтретирају слабије и исмевају јадне и убоге, попут неваљалца Франтија и охолог Нобиса који се разметао својим имућним оцем.

Са посебном пажњом и симпатијом писац описује Енрикове другове из сиромашних породица. Читајући ово штиво нисам се могао суздржати да не заплачем над судбином малог Кросија, дечака са инвалидитетом коме су се неваљалци у школи често подсмевали. Над свима њима бдије брижна очинска прилика у лику учитеља. Он са бескрајним стрпљењем и пуно љубави васпитава децу. Немајући своју породицу, он је цело своје срце поклатио ученицима. Посебно се трудио да од деце у одељењу направи моралне људе. Зато им је свакога месеца причао по једну причу која је говорила о храбрости, пожртвованости и родољубљу италијанских дечака. Мени је најпотреснија прича о малом ломбардијском извиђачу који је показао храброст у борби на страни италијанске војске и притом изгубио живот. Потресла ме је толико да сам сањао Први светски рат и себе у српској војсци како помажем једној дивизији у акцији.

На крају године труд наставника се исплатио - сви дечаци су положили тешке испите. Енрико никада неће заборавити другове и школске дане проведене са њима, иако их, због одлуке свога оца да се одселе из Торина, више никада неће видети.

Могао бих рећи да је овај роман на мене оставио најдубљи утисак од свих које сам до сада прочитао. У дечацима који су живели сто педесет година пре мене могу да препознам своје блиске и драге другаре. Себе бих лако могао да замислим као Енрика. Из писама родитеља видимо са колико труда они воде бригу о његовом васпитању. И моји родитељи непрестано говоре о важности мога образовања и потреби да што више читам. Данас смо превише заокупљени паметним телефонима, друштвеним мрежама и јутјуберима и у опасности смо да пропустимо наше срећно детињство, које се не налази на тим екранима. Њега ћемо пронаћи у другарству, љубави наших родитеља и труду да кроз образовање постанемо што бољи људи.

Препоручујем роман „Срце“ за читање свима, а посебно деци мог узраста јер нас може инспирисати да у животу трагамо за најлепшим и највреднијим људским врлинама.

„Срце“, Едмондо де Амичис

Незаборавно другарство

